

Flea

Icoon geeft zich bloot

Red Hot Chili Peppers-bassist Michael 'Flea' Balzary heeft geen introductie nodig. Hij heeft een haast iconische status gekregen. In zijn nieuwe autobiografie *Acid For The Children*, lees je over een hele andere kant van hem. We gingen de diepte in met het voorbeeld voor een hele generatie bassisten.

'Dat is een hoop leeswerk', observeert Michael Balzary - zoals niemand hem noemt - verbaasd als ik vertel dat ik zijn boek in een paar uur heb uitgelezen. De reden hiervoor is dat *Acid For The Children* makkelijk wegleeft. Het boek gaat over de in Australië geboren, maar in Californië opgegroeide bassist, van geboorte tot ongeveer 1983, en het is opgedeeld in korte stukjes van soms enkele paragrafen, dus het is simpel én leuk om te lezen. Flea - zoals iedereen hem noemt - spreekt direct tot de lezer en dat voelt heel persoonlijk. Dat is geen makkelijke klus, maar hij flikt het en hij neemt je mee naar zijn vroege jeugd - een bedwelmende en zenuwlopende mix van onbetrouwbare ouders, de schoonheid van de natuur en meer. Van Oz naar Amerika voert Flea je mee langs grote en kleine gebeurtenissen, die hij zich allemaal intens en vol surrealistische humor herinnert. Gebeurtenissen die zijn verwarmd met jazz, regelmatig geïnspireerd door basketbal en bijna altijd beïnvloed door de liefdes van zijn leven: punkrock en de basgitaar.

Het is nogal een verhaal!

'Dank je wel, man! Het begon als een lange, wilde "rant". Je weet wel, dat je iets van je

afschrijft. Een redacteur vertelde me dat dat een goede stijl is, maar dat een simpeler ritme de feiten net zo goed overbrengt, makkelijker leesbaar is en je helpt om je te verbinden met de lezer. Dat was een goed advies.'

Het boek eindigt als Red Hot Chili Peppers, met leden van diverse eerdere bands, bij elkaar komen. Was het altijd het idee om je levensverhaal in tweeën te delen?

'Toen ik begon met schrijven, wilde ik eigenlijk het hele verhaal vertellen, tot nu. Of minimaal tot het jaar 2000. Daarvoor nog dacht ik dat ik alleen over de band zou schrijven en helemaal niet over mezelf. Het zou mijn verhaal van Red Hot Chili Peppers worden, maar terwijl ik bezig was, kreeg ik het idee om alleen over mijn jeugd te schrijven, omdat ik daar enigszins objectief over kan zijn. Ik wilde iets schrijven dat los van de muziek ook overeind zou blijven. Ik vond het wel een fijn idee om al het rocksterrengedoe er uit te laten.'

De dood inademen

Afhankelijk van je standpunt, is er genoeg rocksterrengedoe in het boek. Er is een beetje seks, een hele hoop drugs - van PCP ('alsof je de dood inademt') tot heroïne en verder - en er is een hele hoop rock & roll,

met honderden referenties naar muziek die Flea beïnvloedde. Maar de focus ligt niet op de extravaganza op een Mötley Crüe-manier. Het is meer hoe Flea de wereld ervaart met alle leuke en minder leuke zaken, gezien door een verward en geïsoleerd kind uit de jaren zeventig.

'Het is lastig om eerlijk naar jezelf te kijken', overpeinst hij. 'Als je eerlijk naar iets kijkt, zelfs naar je meest fervente overtuigingen, dan zijn er altijd twee kanten aan het verhaal. Het geeft een erg kwetsbaar gevoel als je dat doet. Als ik eerlijk over mijn jeugd wilde schrijven, dan moest het gaan over de zaken die me gevormd hebben. Natuurlijk gaat het over plezier, de liefde voor muziek, kunst en alle wilde dingen die gebeurd zijn, maar ook over de minder leuke en de schaamtevolle kanten van mezelf die ik minder fijn vind. Het was moeilijk om te doen - maar ik had mezelf beloofd helemaal eerlijk te zijn en dat ik zou schrijven over de dingen die me gevormd hebben.'

Was het een therapeutische ervaring?

'Dat was het zeker. Ik leerde over mezelf door er over te schrijven, maar ik opende ook een nieuwe kant van mijn creativiteit, puur door het schrijfproces. Ik schrijf al muziek sinds ik ►

